

“मीठे बच्चे- यादको यात्रामा रेस ग्यौ भने पुण्य आत्मा बन्छौ, स्वर्गको बादशाही मिल्छ ।”

प्रश्न:- ब्राह्मण जीवनमा यदि अतीन्द्रिय सुखको अनुभव हुँदैन भने के बुझ्नुपर्छ ?

उत्तर:- अवश्य सूक्ष्ममा कुनै न कुनै पाप हुन्छ । देह-अभिमानमा रहनाले नै पाप हुन्छ, जसले गर्दा त्यस सुखको अनुभूति गर्न सक्दैनन् । आफूलाई गोप-गोपी सम्झँदा पनि अतीन्द्रिय सुखको अनुभव हुँदैन, अवश्य कुनै भूल भएको छ त्यसैले बाबालाई सत्य बताएर श्रीमत लिइराख ।

ओम् शान्ति । निराकार भगवानुवाच । निराकार भगवान् भनिन्छ नै शिवलाई । भक्ति मार्गमा उहाँका नाम जति पनि राखेका छन्, धेरै नाम छन् त्यसैले त विस्तार छ । बाबा स्वयं आएर भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! म तिम्रो पिता शिवलाई तिमीले याद गर्दै आएका छौ, हे पतित-पावन, नाम त अवश्य एउटै हुन्छ । धेरै नाम चलन सक्दैनन् । शिवाय नमः भन्दछन् भने एउटै शिव नाम भयो । रचयिता पनि एक हुनुभयो । धेरै नामले त अलमलिइन्छ । जस्तै तिम्रो नाम पुष्पा हो, त्यसको सट्टा तिमीलाई शीला भन्ने हो भने जवाफ दिन्छौ ? दिन्नौ । सम्झन्छौ- कसैलाई बोलाएका होलान् । यो पनि यस्तै कुरा भयो । उहाँको नाम एउटा छ, तर भक्ति मार्ग भएका हुनाले, धेरै मन्दिर बनाएका हुनाले किसिम-किसिमका नाम राखिदिएका छन् । नत्र नाम त सबैको एउटै हुन्छ । गंगा नदीलाई जमुना नदी भनिदैन । कुनै पनि चीजको एउटा नाम प्रसिद्ध हुन्छ । यो शिव नाम पनि प्रसिद्ध छ । शिवाय नमः गायन गरिएको छ । ब्रह्मा देवताय नमः, विष्णु देवताय नमः, फेरि भनिन्छ शिव परमात्माय नमः किनकि उहाँ हुनुहुन्छ सबैभन्दा उच्च । मनुष्यको बुद्धिमा हुन्छ सबैभन्दा उच्च निराकारलाई भनिन्छ । उहाँको नाम एउटै छ । ब्रह्मालाई ब्रह्मा, विष्णुलाई विष्णु नै भन्दछन् । धेरै नाम राखनाले अलमलिइन्छन् । जवाफ नै मिल्दैन त्यसैले उहाँको रूपलाई पनि जान्दैनन् । बाबाले बच्चाहरूसँग आएर कुरा गर्नुहुन्छ । शिवाय नमः भन्ने हो भने एक नाम ठीक छ । शिव शंकर भन्नु पनि गलत हुन्छ । शिव, शंकर नाम भिन्नै हुन् । जसरी लक्ष्मी-नारायण नाम भिन्दा-भिन्दै हुन् । वहाँ नारायणलाई त लक्ष्मी-नारायणलाई भनिदैन । आजकल त आफ्नै दुई नाम राख्छन् । देवताहरूका यस्ता डबल नाम थिएनन् । राधाको भिन्नै, कृष्णको भिन्नै, यहाँ त एउटैका नाम राधाकृष्ण, लक्ष्मी-नारायण राखिदिन्छन् । बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- रचयिता एउटै हुनुहुन्छ, उहाँको नाम पनि एउटै छ । उहाँलाई नै चिन्नु छ । भन्दछन्- आत्मा एक तारा जस्तै छ, भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ अचम्मको सितारा फेरि भन्दछन्- आत्मा नै परमात्मा । त्यसैले परमात्मा पनि तारा हुनुभयो नि । यस्तो होइन, आत्मा सानो वा ठूलो हुन्छ । कुरा धेरै सहज छन् ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले पुकार्थ्यौ, हे पतित-पावन आउनुहोस् । तर उहाँले पावन कसरी बनाउनु हुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैनन् । गंगालाई पतित-पावनी सम्झन्छन् । पतित-पावन त एक बाबा हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मैले पहिला पनि भनेको थिएँ- मनमनाभव, म एकलाई याद गर । केवल नाम परिवर्तन गरिदिएका छन् । बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबालाई याद गर्नाले वर्सा स्वतः प्राप्त हुन्छ । मनमनाभव बोल्नु पनि आवश्यक छैन । तर बाबा र वर्सालाई बिल्कुलै बिर्सिएका छन् त्यसैले भन्दछु- म पिता र वर्सालाई याद गर । बाबा हुनुहुन्छ स्वर्गका रचयिता त्यसैले अवश्य बाबालाई याद गर्नाले हामीलाई स्वर्गको बादशाही मिल्छ । बच्चा पैदा भयो अनि पिताले भन्छन्-

२०७२ चैत्र ०८ सोमबार २१-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन वारिस आयो। बच्चीलाई यसो भन्दैनन्। तिमी आत्माहरू त सबै बच्चाहरू हो। भन्दछन् पनि-आत्मा एक तारा हो। फेरि औंठा जस्तो कसरी हुन सक्छ? आत्मा यति सूक्ष्म चीज हो, यी आँखाबाट देखिँदैन। हो त्यसलाई दिव्य दृष्टिबाट देख्न सकिन्छ, किनकि अव्यक्त चीज हो। दिव्य दृष्टिमा चैतन्य देखियो फेरि गायब भयो। मिल्न त केही पनि मिलेन, केवल खुशी हुन्छन्।

यसलाई भनिन्छ भक्तिको अल्प सुख। यो हो भक्तिको फल। जसले धेरै भक्ति गरेको छ उसलाई स्वतः नियम अनुसार यो ज्ञानद्वारा फल मिल्छ। ब्रह्मा र विष्णुलाई एउटै देखाउँछन्। ब्रह्मा नै विष्णु, भक्तिको फल विष्णुका रूपमा प्राप्त भइरहेको छ, राजाईको। विष्णु वा कृष्णको साक्षात्कार त धेरै गरेका हुन्छन्। तर बुझिन्छ- भिन्न भिन्न रूपमा भक्ति गरेका छन्। साक्षात्कारलाई ज्ञान वा योग भनिदैन। नवधा भक्तिबाट साक्षात्कार भयो। अहिले साक्षात्कार नभए पनि फरक पर्दैन। लक्ष्य-उद्देश्य हो नै मनुष्यबाट देवता बन्ने। तिमी देवी देवता धर्मका बन्छौ। बाँकी पुरुषार्थ गराउनको लागि बाबाले केवल भन्नुहुन्छ- अरू सँगको बुद्धिको योग हटाऊ। देहबाट पनि हटाएर बाबालाई याद गर। जसरी आशिक माशुकले कर्म पनि गर्छन् तर दिल माशुक तर्फ लागि रहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर फेरि बुद्धि अरू-अरू तर्फ भाग्छ। अहिले तिमीले जान्दछौ-हामीलाई भर्नको लागि एक कल्प लागेको छ। सत्ययुगदेखि लिएर सिँढी भन्छौं। अलि-अलि मैला परिरहन्छ। सतोबाट तमो बन्छौं। फेरि अब तमोबाट सतो बन्नको लागि बाबाले छलाङ्ग मार्न लगाउनुहुन्छ। सेकेण्डमा तमोप्रधानबाट सतोप्रधान।

त्यसैले मीठा-प्यारा बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। बाबाले त शिक्षा दिइरहनुहुन्छ। राम्रा-राम्रा होशियार बच्चाहरूले स्वयं अनुभव गर्छन्- वास्तवमा धेरै कठिन छ। कसैले बताउँछन्, कसैले त बिल्कुलै बताउँदैनन्। आफ्नो अवस्थाको विषयमा बताउनुपर्छ। बाबालाई याद गर्दैनन् भने वर्सा कसरी मिल्छ? मर्यादा अनुसार याद गर्दैनन्, सम्भन्छन्- म त शिवबाबाको हुँदै हुँ। याद नगर्नाले गिर्छन्। बाबालाई निरन्तर याद गर्नाले मैला निस्कन्छ, ध्यान दिनुपर्छ। जबसम्म शरीर छ, तबसम्म पुरुषार्थ चलि रहन्छ। बुद्धिले पनि भन्छ- याद गर्न घरी-घरी बिसिन्छ। यस योगबलद्वारा तिमीले बादशाही प्राप्त गर्छौ। सबै त उस्तै दौड्न सक्दैनन्, नियम छैन। दौडमा पनि अलिकति फरक पर्छ। पहिलो नम्बर, फेरि थपिँदै जान्छ। यहाँ पनि बच्चाहरूको दौड छ। मुख्य कुरा हो याद गर्नु। यो त सम्भन्छौ- हामी पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बन्छौं। बाबाले निर्देशन दिनु भएको छ- अहिले पाप गन्यो भने त्यो सय गुणा हुन्छ। धेरै यस्ता छन् जसले पाप गर्छन्, बताउँदैनन्। फेरि बढ्दै जान्छ। फेरि अन्त्यमा फेल हुन्छन्। सुनाउन लाज लाग्छ। सत्य नबताउनाले आफूलाई धोका दिन्छन्। कसैलाई डर लाग्छ, बाबाले हाम्रो यो कुरा सुने भने के भन्नुहोला? कोही त सानो भूल पनि सुनाउन आउँछन्। तर बाबाले उनीहरूसँग भन्नुहुन्छ- ठूला-ठूला भूल त धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले गर्छन्। राम्रा-राम्रा महारथीहरूलाई पनि मायाले छोड्दैन। मायाले पहलवानलाई नै चक्रमा ल्याउँछ, यसमा बहादुर बन्नुपर्छ। भुटो त चलन सक्दैन। सत्य बताउनाले हल्का भइन्छ। बाबाले जति सम्झाए पनि केही न केही चलि रहन्छ। अनेक प्रकारका कुरा हुन्छन्। अहिले जब बाबाद्वारा वर्सा लिनु छ भने बाबा भन्नुहुन्छ- बुद्धि अरू तर्फबाट हटाऊ। तिमी बच्चाहरूलाई अहिले ज्ञान मिलेको छ, ५ हजार वर्ष पहिला विश्व स्वर्ग थियो। तिमीले आफ्नो जन्मका विषयमा पनि जान्यौ। कसैको उल्टो-सुल्टो जन्म हुन्छ, त्यसलाई फेरि दोष मानिन्छ। आफ्नो कर्म अनुसार नै

यस्तो हुन्छ । तर मनुष्य त मनुष्य नै हुन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— एक त पवित्र रहनु छ, दोस्रो भुटो, पाप केही गर्नु हुँदैन । नत्र धेरै घाटा पर्छ । हेर एकबाट धेरै भूल भयो, आयो बाबाको पासमा । बाबा क्षमा गरिदिनुहोस् । यस्तो कर्म फेरि गर्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो भूल धेरैबाट हुन्छ, तिमीले त सत्य बताउँछौ, कतिले त सुनाउँदा पनि सुनाउँदैनन् । कोही-कोही फस्ट क्लास बच्चीहरू छन्, कहिल्यै पनि कतै बुद्धि जाँदैन । जसरी बम्बईमा निर्मला डाक्टर छिन्, नम्बरवन । बिल्कुल साफ दिल, कहिल्यै पनि दिलमा उल्टो बिचार आउँदैन त्यसैले दिलमा चढेकी छिन् । यस्ता अरू बच्चीहरू पनि छन् । त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— सच्चा दिलबाट बाबालाई याद गर । कर्म त गर्नु नै पर्छ । बुद्धियोग बाबासँग लागिरहोस् । हात काम तर्फ, दिल मित्र तर्फ । त्यो अवस्था पछाडिको हो । जसका लागि नै गायन गर्छन्— अतीन्द्रिय सुख गोप गोपिहरूसँग सोध, जसले यस अवस्थालाई प्राप्त गर्छन् । जसले पाप कर्म गर्छन्, उनीहरूको यो अवस्था हुँदैन । बाबाले राम्ररी जान्नुहुन्छ, त्यसैले त भक्ति मार्गमा पनि राम्रो वा नराम्रो कर्मको फल मिल्छ । दिनेवाला त बाबा हुनुहुन्छ नि । जसले कसैलाई दुःख दिन्छ, भने अवश्य उसले दुःख भोग्छ । जस्तो कर्म गरेको छ, उसले भोग्ने पर्छ । यहाँ त बाबा स्वयं हाजिर हुनुहुन्छ, सम्झाइरहनु हुन्छ फेरि पनि सरकार छ, धर्मराज त मेरो साथमा छ नि । यतिबेला मसँग केही पनि नछिपाऊ । यस्तो होइन बाबाले जान्नुहुन्छ, मैले शिवबाबासँग मन मनै क्षमा लिन्छु, केही पनि क्षमा हुँदैन । पाप कहिल्यै पनि कसैको छिप्न सक्दैन । पाप गर्नाले दिन-प्रतिदिन पापात्मा बन्दै जान्छन् । तकदिरमा छैन भने फेरि यस्तै हुन्छ । खाता नराम्रो हुन्छ । एक पटक भुटो बोल्छन्, सत्य बोल्दैनन्, बुझिन्छ— यस्तो काम गरि नै रहन्छन् । भुटो कहिल्यै छिप्न सक्दैन । तैपनि बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— कख का चोर सो लखका चोर भनिन्छ । त्यसैले भन्नुपर्छ नि— मद्दारा यो दोष भएको छ । जब बाबाले सोध्नुहुन्छ अनि भन्छन्— गल्ती भयो, आफैं स्वयंले किन बताउँदैनन् ? बाबाले जान्नुहुन्छ— धेरै बच्चाहरूले लुकाउँछन् । बाबालाई सुनाउनाले श्रीमत मिल्छ । कहींबाट चिट्ठी आयो भने सोध— के जवाफ दिऊँ ? सुनाएपछि श्रीमत मिल्छ । धेरैको फोहोरी बानी छ भने उनीहरूले लुकाउँछन् । कतिको लौकिक घरबाट मिल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— लगाऊ फेरि जवाफदेही बाबा हुनुहुन्छ । अवस्था हेरेर कतिलाई भनिदिन्छु यज्ञमा पठाइदेऊ । फेरेर तिमीलाई दिए ठीकै छ, नत्र त्यो याद रहन्छ । बाबाले धेरै सावधान गर्नुहुन्छ । मार्ग धेरै उच्च छ । पाइला-पाइलामा सर्जनको राय लिनुपर्छ । बाबाले शिक्षा नै दिनुहुन्छ— यस्तो-यस्तो पत्र लेख अनि तीर लाग्छ । तर देह-अभिमान धेरैमा छ । श्रीमतमा नचलनाले आफ्नो खाता बिगार्छन् । श्रीमतमा चलनाले हरेक अवस्थामा फाइदा छ । मार्ग कति सहज छ । केवल यादद्वारा तिमी विश्वको मालिक बन्छौ । वृद्ध माताहरूको लागि भन्दछु— केवल बाबा र वर्सालाई याद गर । प्रजा नबनाउने हो भने राजा रानी पनि बन्न सकिँदैन । फेरि पनि जसले लुकाउँछन्, उनीहरूले भन्दा त उच्च पद पाउन सक्छौ । बाबाको कर्तव्य हो सम्झाउने । जसले फेरि यस्तो नभनू— मलाई त थाहै थिएन । बाबाले सबै निर्देशन दिनुहुन्छ । गल्तीलाई तुरुन्तै बताउनुपर्छ । फरक पर्दैन, फेरि नगर । यसमा डराउने कुरा छैन । प्यारसँग सम्झाइन्छ । बाबालाई बताउनाले कल्याण हुन्छ । बाबाले हिम्मत दिँदै प्यारसँग सम्झाउनु हुन्छ । नत्र दिलबाट एकदमै गिर्छन् । यिनको दिलबाट गिरे भने शिवबाबाको दिलबाट पनि गिरे । यस्तो होइन, मैले सीधै लिन सक्छु, केही पनि हुँदैन । जति सम्झाइन्छ बाबालाई याद गर, उति बुद्धि बाहिर तर्फ भागिरहन्छ । यी सबै कुरा बाबाले डाइरेक्ट

२०७२ चैत्र ०८ सोमबार २१-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बसेर सम्भाउनु हुन्छ- जसको पछि गएर शास्त्र बन्छन् । यसमा गीता नै सर्वोत्तम शास्त्र हो । गायन गरिएको छ- सर्वशास्त्रमयी शिरोमणि गीता, जो भगवान्‌ले उच्चारण गर्नुभयो । अरू सबै धर्म त पछि आउँछन् । गीता भयो माता-पिता, अरू सबै हुन् बच्चा । गीतामा नै भगवानुवाच छ । कृष्णलाई त दैवी सम्प्रदाय भनिन्छ । देवता त केवल ब्रह्मा, विष्णु, शंकर हुन् । भगवान्‌ त देवताहरू भन्दा पनि उच्च हुनुभयो । ब्रह्मा, विष्णु, शंकर तिनैका रचना गर्ने शिव हुनुभयो । बिल्कुलै स्पष्ट छ । ब्रह्माद्वारा स्थापना, यस्तो त कहिल्यै भनिदैन कृष्णद्वारा स्थापना । ब्रह्माको रूप देखाएका छन् । के को स्थापना ? विष्णुपुरीको । यो चित्र त दिलमा छापिनुपर्छ । मैले शिवबाबाबाट यिनीद्वारा वर्सा लिन्छु । बाबा विना हजुरबुवाको वर्सा मिल्न सक्दैन । जब कसैसँग भेट भयो भने यो बताऊ, बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) गन्तव्य धेरै उच्च छ त्यसैले पाइला-पाइलामा सर्जनसँग राय लिनुपर्छ । श्रीमतमा चलनुमा नै फाइदा छ । बाबासँग केही पनि लुकाउनु हुँदैन ।
- २) देह र देहधारीहरूबाट बुद्धिको योग हटाएर एक बाबासँग लगाउनु छ । कर्म गर्दा पनि एक बाबाको यादमा रहने पुरुषार्थ गर्नु छ ।

वरदान:- दयाको भावनाद्वारा अपकारीलाई पनि उपकार गर्ने शुभ-चिन्तक भव

जस्तो सुकै कुनै आत्मा, चाहे तमोगुणी, चाहे तमोगुणी सम्पर्कमा आओस् तर सबै प्रति शुभ-चिन्तक अर्थात् अपकारीलाई पनि उपकार गर्नेवाला । कहिल्यै कसैको आत्मा प्रति घृणा दृष्टि नहोस् किनकि जान्दछौ- यो अज्ञानको वशीभूत छ, बेसमझ छ । तिनीहरू प्रति दया वा स्नेह आओस्, घृणा होइन । शुभ-चिन्तक आत्माले यस्तो सोच्दैन, यसले किन यस्तो गर्‍यो ? होइन । यस आत्माको कल्याण कसरी होस्- यही हो शुभ-चिन्तक अवस्था ।

स्लोगन:- तपस्याको बलद्वारा असम्भवलाई सम्भव बनाएर सफलतामूर्त बन ।